

תת"ע 9920/09/17 - מדינת ישראל נגד דוד דניאל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 9920-09-17 מדינת ישראל נ' דניאל
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד דניאל

הנאשמים

הכרעת דין

1. בתיק זה מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה במהירות שמעל למותר בחוק. המדובר באישום המבוסס על צילום שמערכת האכיפה האוטומטית המכונה א'3, אשר הנציחה את רכבו של הנאשם נוסע במהירות של 126 קמ"ש בכביש 23 בחיפה, מנהרת הכרמל, שם המהירות המותרת הינה 80 קמ"ש בלבד (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש כמקובל מייחס כתב האישום לנאשם עבירה של נסיעה במהירות של 121 קמ"ש).

2. הנאשם אישר כי הרכב שבתמונה זהה לרכב שבבעלותו, אך טען שזה אינו רכבו מאחר ו"הרכב שלי לא זז מהבית. באותו יום הייתי בבית עם אשתי והילדים".

לאור האמור לעיל נקבע התיק לשמיעת ראיות ליום 8.2. בישיבה זו הגישה המאשימה את הצילומים שהופקו במערכת האכיפה, ותעודות עובד ציבור להוכחת העבירה. הנאשם לא חלק על עובדה זו, דהיינו כי בוצעה עבירה ברכב הנושא מספר רישוי זהה לרכבו, אלא שכאמור טען כי הרכב אינו רכבו. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ואשתו, הגב' מירב דניאל.

3. למעשה, בהעדר ראיה ישירה בדבר זהות הנהג ברכב מיוחסות העבירות לנהג מכוח סעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה אשר קובע כדלקמן:

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי

ידיעתו ובלי הסכמתו".

ההלכה היא כי נטל ההוכחה המוטל על בעל הרכב לסתור את החזקה שבסעיף זה הוא לפי מאזן ההסתברויות. עם זאת, במקרה דנן אין טוען הנאשם למסירת הרכב לאחר, אלא כי הרכב שביצע את העבירות אינו רכבו. מוכן אני להניח כי כדי לקבל טענה מסוג זה **די כי הנאשם יעורר ספק** שמא מדובר ברכב אחר בכדי להביא להדיפת האישום נגדו.

4. עם זאת, כפי שכבר נקבע, כדי לעורר ספק סביר כנדרש, אין די בטענה סתמית ועל המערער להוכיח ולו בראשית ראיה שאכן אין המדובר ברכבו. (ראו לדוגמה עפ"ת (חיפה) 1994-01-13 **שרון רפאלי נ' מדינת ישראל**).

לאחר ששמעתי את הנאשם והעדה מטעמו מצאתי כי **לא צלח בכך, ולא ביסס את טענתו**. יתרה מכך, מהעדויות שנשמעו עולה כי טענתו הראשונית של הנאשם כי היה בבית עם רכבו אינה נכונה, ולמעשה אינו יכול להעיד כי לא נעשה שימוש ברכב במועד הרלוונטי.

טענת הנאשם בדבר זיוף הרכב מתבססת על הנחתו כי אם לא עשה שימוש ברכב, הרי בוודאי שמדובר ברכב אחר. המדובר בהנחה אשר לצורך ביסוסה יש להראות תחילה כי אכן הנאשם יכול להעיד על מקום המצאות רכבו שלו במועד העבירה, אולם מסתבר כי אינו יכול לעשות כן.

5. על אף שהנאשם טען כאמור בפניי כי היה בבית עם הרכב במועד העבירה, מתברר כי למעשה לא שהה בביתו והוא אף הגיש אישור - נ/1 - ממנו עולה ביום העבירה שהה בבית הכנסת בין השעות 18 ועד 20, וזאת מתוקף תפקידו כגזבר ואחראי לתפעול מתחמי אזכרות ולרגל אזכרה שנערכה במקום.

הנאשם לא טען כי הרכב היה עימו, ואשתו הבהירה בעדותה כי בית הכנסת מצוי במרחק קצר מהבית, בהמשך הרחוב למעשה, כך שהנאשם לא נזקק לרכב לשם הגעה לבית הכנסת.

מכאן כי במועד העבירה 19:22, לא שהה הנאשם בביתו לא נמצא עם רכבו במקום אחר, ולפיכך אינו יכול להעיד באופן ישיר על מקום הימצאות הרכב באותה עת.

מהעדויות עולה כי אף אשת הנאשם לא שהתה בבית במועד הרלוונטי. העדה סיפרה כי היא עובדת עד לשעה 19 מדי יום, במקום עבודה הנמצא במרחק של 45 דקות נסיעה מביתם. העדה הוסיפה כי באותו יום לא חזרה ישירות ממקום עבודתה לביתה, אלא "הלכה לסידורים". מכאן כי בדומה לנאשם אף אשתו לא חזרה לביתם אלא כשעה לערך לאחר המועד בו בוצעה העבירה. למען הסר ספק יובהר כי אשת הנאשם נוסעת לעבודתה ברכב אחר.

6. הנאשם ואשתו אישרו כי ברכב עושים שימוש גם שניים מילדיהם. אשת הנאשם טענה כי הילדים לא עשו שימוש

ברכב שכן אין להם מפתחות לבית ולא יכולים היו ליטול את מפתחות הרכב. המדובר בטענה שאינה סבירה, ואף סותרת את טענת הנאשם עצמו כי שהה בבית "עם הילדים".

מכל מקום הנאשם לא טרח להביא לעדות את ילדיו, וזאת על אף שאישר כי הם עושים לעתים שימוש ברכב דנן. הנאשם אף אישר דוח אחר בגין עבירה באותו רכב שולם על ידו מאחר ובוצע בידי בתו.

יתרה מכך, לא הנאשם ולא אשתו העידו כי הבחינו ברכב בעת שחזרו לביתם מבית הכנסת והעבודה באותו ערב. בני הזוג אף לא העידו כי לרכב מקום חנייה קבוע או בולט כך שיכלו להבחין בו מיידית בשובם.

כאמור העבירה בוצעה בשעה 19:22 באזור חיפה, והנאשם סיפר כי שהה בבית הכנסת עד השעה 20:00, כלומר חזר לביתו כשעה לאחר שעת העבירה ואשתו סיפרה כי חזרה מאוחר יותר ממנו. לא מן הנמנע כי אחד מבני המשפחה נסע ברכב והגיע הביתה מחיפה בסמוך לפני הנאשם. כמו כן, לא מן הנמנע כי הרכב כלל לא היה ליד הבית בשעה שהגיעו הנאשם ואשתו, וכאמור לא נשמעה על כך כל עדות.

7. הנאשם אישר כאמור בעדותו כי הרכב שביצע את העבירה זהה מבחינת הדגם הצבע והמספר לרכבו שלו, אך טעו כי מדובר בזיוף "לוקחים מספר שמים אותו על רכב אחר כדי לנסוע במנהרות ובכביש 6". עם זאת, הנאשם לא תמך טענתו לזיוף בכל מסמך אחר של חיוב שלא כדין בגין נסיעה בכביש אגרה או בדוח תנועה שהוא סבור כי לא ביצע.

עוד יוער כי ככל שמדובר בזיוף לוחית רישוי לרכב, כטענת הנאשם, אין כל הכרח כי מדובר יהיה ברכב מאותו דגם וצבע, ואם מבקש אדם להתחמק מחיוב בגין נסיעה בכביש אגרה, די כי ירכיב על רכבו לוחית רישוי שאינה נכונה, ואין עליו למצוא רכב זהה ולהעתיק את מספרו.

8. מהאמור לעיל עולה כי טענת הנאשם בדבר זיוף הרכב מתבססת כולה על מקרה חד פעמי של נסיעה שהוא אינו זוכר. עוד עולה כי הנאשם לא שהה עם בני משפחתו בצמוד לרכב במועד העבירה, ואינו יכול להעיד היכן היה הרכב כשעה לפני שהגיע לביתו.

אשר על כן, הנאשם לא ביסס טענתו כלל, אף לא במידה המעוררת ספק סביר באישום נגדו ובוודאי שלא סתר את חזקת הבעלות.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתן היום במעמד הנוכחים.

אבישי קאופמן,
שופט

גזר דין

המדובר בנהיגה במהירות גבוהה בדרך עירונית. עם זאת כבר ציינתי לא אחת כי עיקר מאפייניה של הדרך הינם כשל דרך בינעירונית. החריגה ממהירות ברירת המשפט הינה של קמ"ש אחד בלבד ועברו של הנאשם מקל, כאשר הוא מחזיק ברשיון נהיגה מעל ל - 30 שנים ולחובתו עבירה אחת בלבד.

בנסיבות אלה, אינני רואה לנכון להחמיר עימו וסבורני כי ניתן להסתפק בקנס לפי ברירת המשפט בגין נהיגה במהירות דומה למהירות שבמקרה דנן.

אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,500 ₪.

הקנס ישולם עד יום 10.7.18.

הנאשם יפנה למזכירות בשעות הקבלה, לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, 9 באפריל 09 אפריל 2018, במעמד הנאשם וב"כ המאשימה עו"ד רודמינסקי.